

Xulio Ricardo Trigo

El llibre de la quietud

Premi *ex aequo* de poesia
Vicent Andrés Estellés
Ajuntament de Burjassot

L'impres derrotaria el cruel oblit,
també la mort i el llast de l'arbitrari.
Això pensaves, tu, l'il·luminat.
A la fi només lletra, paraula, incontinència.
Intuint la condició amagada
que a poc a poc revela l'escriptura.
Ets deutor d'un bé feble, tan preat com la vida.
Potser, enllà del somni, sospitaves
que, davant la matèria, només venç el desig.

I

D'aire i núvols

Una nit diàfana i,
no obstant això, gelada.

Boris PASTERNAK

En dies com aquest, la nit tancada,
el paper dèbil com estopa, cerco
el miracle que em tornarà la pau.
Em llanço sobre els llibres coneguts
i espero de trobar-hi aquell poema
on habita la música callada.
La biblioteca és gran i de vegades
suporta la recerca tremolosa,
els dits que l'acaronen amb preguntes:
textos d'un altre temps, clarors nocturnes,
satisfaran curiositats i ànsia.
Però l'atracció sempre és efímera.
Així fullejo amb ritmes de neguit
en Borges i en Vinyoli, l'últim Auden
o la febril memòria d'Ezra Pound,
plano per sobre l'esperança incerta.

I aquesta tarda l'única evidència
és que tot sap a músiques passades.
Si algú hi havia trobat enteniments
ja només pot concebre una mirada
de sospita.

Com puc ser jo mateix si cap imatge
tenalla amb dolor un món d'arpegis?
Com podré persistir en la recerca
si aquell qui vaig ser havia espatllat
les sensacions més dolces?

Quin poeta restituirà
la medul·la del temps?

II

La remor del blau

ORIGEN

Potser perquè vam néixer als boscos,
entre ramats salvatges i corrents cabalosos,
amb crits i solitud, abillats de tristesa,
enyorem de la mar l'incert judici.

Si les ones fan ginys de màgia blanca
ens aboquem frenètics a olorar-hi l'escuma.
Si la tempesta revela el seu domini
deixem tornar les barques més ençà de la línia.
Tot amb una deriva de cors i de condols
que no pot contenir la invencible alegria
de saber-se a mercè del temps i les marees.

Potser perquè les aus pertorben la mirada
no hem vist cap esperança als ulls dels mariners,
només la por, la llum perduda entre l'onatge,
la saviesa antiga que dictarà el final.

Prematurament i immutable, sabem del cert
que aquesta nit de marges el món podria cessar.

RECORDS

A l'Alba

Segons diuen els nens,
hi ha records que ens esclaten
al cervell.
Com una bamba al límit
de la seva textura.

Ben cert que la memòria
són capritxos creats per a l'oblit.

Dignes d'aquest final,
com sabó que s'esmuny
o el trencant d'una ona.

Els records!
Com podrien tornar?

SENDA PERDUDA

Com si de sobte haguéssim renunciat
a la grandesa,
així ens esguarda la incògnita del temps
des del castell remot.

De l'esplendor només resta la idea,
i del bullici
a penes càbales dels homes, addictes a la Història.

Fins i tot les ruïnes han entès
el valor que donem a l'aparença.
Mostren serenament la cara altiva,
el merlet impecable, la finestra enreixada...
la porta, que encara és l'ombra d'un trànsit
on llegenda i realitat s'apleguen.

Però al seu cor
la destrucció camina entre pedres vençudes,
ha malmenat vestigis on l'etern és possible.

Aquest castell que juga amb la memòria,
merlets, murades, i torres de defensa,
només espera viure la tempesta
o algun final precoç que el redimeixi.

Per a contribuir al desenllaç,
el camí serpenteja infestat de bardisses,
invisible a petjades inexpertes,
    senda perduda
que un dia tampoc no ens permetrà somiar.

AQUAREL·LA

Com l'arena que el mar
diposita a la platja,
així el futur ens abandona cada nit.
La vida és l'aquarel·la que conformen
els petits llums de la badia, un món
que a penes intuïm,
que ens fa dubtar entre la nit i el jorn.

Com un gat a recer dels dies,
els ulls volen entendre
què hi ha de bo
quan no brillen els estels.